

Wie is Dolf Dijkhuis?

In memoriam oprichter G.M.A.(Dolf) Dijkhuis

Wie is Dolf Dijkhuis?

Dat is de vraag waar we het antwoord naar zoeken. In de tegenwoordige tijd, niet in de verleden tijd. Want het gaat om een levende herinnering. Iemand die er op allerlei manieren nog is, ook al wordt hij juist voornamelijk gemist omdat hij er niet meer is. "Niet teveel hemelen," vermaand Ellen. ("ja, zelfs in de hemel zal Dolf wel ergens druk mee zijn," denk ik stilletjes)

Welke woorden denkt u aan bij Dolf ?

Welke woorden denk je aan bij Dolf? vraag ik aan Ellen. Ze kijkt me aan met een blik van 'lekkere jongen ben je, en dat hoor ik dan straks weer terug van de ambassade.' Maar haar antwoord komt onmiddellijk. "Inspirerend", zegt ze. Het tweede woord is er ook gauw en luidt "betrokken".

Ik luister verbijsterd, want die twee woorden lijken zo raak. Hiermee is het meeste wel gezegd. Ellen weet dat ook. Wat moet er meer gezegd worden in zo'n gezin, hard van buiten, zacht van binnen.

Van de Poolse ambassade wil ze geen mooie woorden, maar daden. Het gaat om alle mensen van de stichting, al die jaren al. Dat heeft Dolf ook altijd gezegd als er weer een medaille kwam.

Ten tweede, we willen volle medewerking voor ons werk. Dolf had altijd blanco papieren vol stempels. Als de ambassade SHOP vertrouwt en waardeert, dan hebben we dat nodig. Die boodschap is dus naar de ambassade gegaan, geen profiel schets van de persoon van Dolf. Maar voor de medewerkers avond hebben we nog een paar anderen naar hun mening gevraagd. Om te helpen bij het gedenken. Bij het opnemen en verder dragen van wat zijn kracht was.

Wie is Dolf Dijkhuis?

Verantwoordelijkheid

“Delegeren was moeilijk voor Dolf, het was een doorzetter en ook een solist.” Hoor ik van een van de dames bij de kleding sorteer. “Die contacten met de gemeente, hoe kreeg hij het voor elkaar? En maar volhouden, ook al was hij gekrenkt in zijn hart.”

“Ja” en als zoveel mannen, reageer je dat dan af op je meest nabij-staanden. Denk ik stil. Alleen mensen heel dichtbij vertrouw je zozeer dat je daar wel kunt laten zien hoe boos en verdrietig je bent. Wie kun je tonen dat je bang bent met alle goodwill afgewezen te worden? Aan wie laat je merken dat je bang bent dat je de tent niet draaiende kunt houden, achterblijvende verantwoordelijkheid van anderen niet meer op kunt vangen, al die verwachtingen van mensen die je vertrouwen, niet waar kunt maken? Zo kwetsbaar is dat dat je dat goed verstopt en alleen laat merken aan wie heel dicht bij je staan. En je doet nog meer zelf.

Durf

Een ander zegt “Tja gewoon een heel fijn mens, heel sociaal hé? Gemakkelijk om mee te werken.” “We vonden het heel gewoon, we accepteerden dat hij alles regelde”. “Hij kon mensen zo goed overtuigen dat het echt noodzakelijk was, dat vind ik zo knap!” Al die talenkennis maakte ook indruk. Die moeilijke Poolse namen. In 92 waren we een keer samen in Polen en toen waren er ook allemaal hotemetoten. Met een tolk. Dolf liet niks merken dat hij het allemaal wel verstond. Maar toen de tolk een keer iets verdraaid vertaalde zei hij rustig: “Dat is niet tegen u gezegd!” Hij was helemaal niet bang.

Niet laten handicappen

Weer een ander wijst op z’n slechte gezondheid. Dat hij ondanks die gezondheid het toch allemaal maar voor elkaar kreeg. Ik denk dan aan die kruk, die altijd in de buurt was, maar liefst niet gebruikt werd. Dat spoort voor mij met de eeuwige paradox van discriminatie “vergeet dat ik gehandicapt ben, maar vergeet nooit dat ik gehandicapt ben.” Ik denk dat hij heel vaak vergat dat hij makken had. Deed alsof pijn niet bestond. Misschien leerde hij dat doorzetten wel van zijn revalidatie. Als je weet dat er niks anders opzit dan ondanks alles weer leren het ene voetje voor het andere te zetten. Je leert daar ook van dat je uiteindelijk alles zelf moet doen.

Wat een vulkaan van emotie zat er achter zijn verzet tegen uitgerangeerd zijn. Niet meer nodig of nuttig geacht worden en dan maar zelf bouwen, organiseren. Bewijzen dat je er nog altijd bent en ervaren dat je samen letterlijk bergen kunt verzetten. Mensen motiveren met niets anders dan je eigen inzet. Zo zelfrespect heroverend met en voor anderen en dat zelf als een geschenk aanvaardend.

Verinnerlijken

In Memoriam, dat is Herinneren, letterlijk is dat (weer) naar binnen brengen. Als vrijwilligers nam u het werk van SHOP al snel weer op. Daarbij, geholpen door Anton, al die taken die nodig zijn om de organisatie goed te laten draaien. Wat blijft is het nu verinnerlijken van waar Dolf voor staat. Mensen vullen dat verschillend in. Gelukkig maar. In woorden blijft de vraag “wie is Dolf Dijkhuis?” onvolledig beantwoord. Dat geeft niks, want woorden zijn bij SHOP maar hete lucht. Het gaat om daden. Dat is de enige echte Dolf Dijkhuis die temidden van ons verder leeft. In volstrekte vrijwilligheid iets opnemen uit dat leven dat U aanspreekt, dat u inspireert, dat verinnerlijken en verder vorm geven in eigen leven, verder dragen.

Onnavolgbaar?

Zoals Dolf zijn er niet veel. Toch met z’n velen kunnen we zijn zoals hij. SHOP mist zijn inzet, zijn inspirerende betrokkenheid. Maar hij is zelf het voorbeeld van je niet laten handicappen. Wellicht is hij onnavolgbaar. Dat is niet erg. Het wordt en moet allemaal heel anders. Maar als we allemaal een stukje van hem geleerd hebben en dat verder dragen. Dan blijft hij nog lang - als levend - onder ons. Dat is meer dan hem gedenken.

Wie is Dolf Dijkhuis?

Inspirerend Betrokken

Jullie hebben vast ook het leven weer opgepakt. Met de nuchterheid van jullie gezin. Voortgaan naar het voorbeeld van een man die niet zeurde. Vaak deed alsof pijn niet bestond. Bij inzet voor een ander niet aan zichzelf dacht. Met zijn hardheid beschermde hij een enorme zachtheid, kwetsbaarheid. Van anderen, meer nog dan van hemzelf. Want wat nam hij er veel op sleeptouw, WAO-ers, en gepensioneerden zoals hijzelf. Verzet tegen uitgerangeerd zijn. Niet meer nodig of nuttig geacht worden en dan maar zelf bouwen, organiseren. Bewijzen dat je er nog altijd bent en samen letterlijk bergen kunt verzetten. Mensen motiveren met niets anders dan je eigen inzet. Zo zelfrespect heroverend met en voor anderen en dat zelf als een geschenk aanvaardend.

Van Afrika leerde ik dat de doden nog lang onder ons zijn. Zolang ze herinnerd worden en geëerd, kunnen ze nog altijd raad geven, zelfs troosten. In de geest blijven ze bij ons. Hoe groot de rol is die je wilt dat ze blijven spelen kun je voor een deel zelf bepalen. Voor jullie is Dolf natuurlijk zo onderhuids dat veel van zijn eigenschappen en karakter van jullie zelf geworden zijn. Niet als herinnering, maar als iets van jezelf, dat jezelf vorm geeft en verder draagt.

Het is een zegen om te weten dat je zelfs met zulke handicaps nog zoveel kwaliteit van leven kunt waarmaken. Niet bij de pakken neerzitten, maar letterlijk aanpakken. Niet gemakkelijk te evenaren. Maar ook dat is goed. Dat stelt je in de vrijheid het vooral op je eigen manier te doen. En toch een voorbeeld te hebben waar een enorme groep mensen trots op is. En dat iets van die man in jou zit. Dat jij zelfs hoorde bij dat wat hem het liefste was van alles.

SHOP zal vast verder gaan, voortgaan, in zijn geest. Ook als Dolf ten diepste nooit vervangen wordt. Daar was het allemaal te persoonlijk voor. Toch kunnen ze het natuurlijk wel ook zonder hem. Dat gaat voort, mede omwille van hem. Wat zullen ze hem missen .

Als ik nadenk over wat ik van Dolf leerde, zie ik eerst die kruk, die altijd in de buurt was, maar liefst niet gebruikt werd. Dat spoort voor mij met de eeuwige paradox van discriminatie "vergeet dat ik gehandicapt ben, maar vergeet nooit dat ik gehandicapt ben." Ik denk dat hij heel vaak vergat dat hij makken had. Deed alsof het niet bestond.

Er is een Duits gedicht van een gehandicapte vrouw dat mij ooit veel troost/moed gaf. Ze schrijft

"Wiederstehen mochte ich diese November, mit seinen grauwen Botschaft."

In dat Wiederstehen, verzet, letterlijk weer-op-staan zit een enorme kracht.

Dolf zoveel jaren levend bewijs dat dat kan. Totdat dan een keer, met jou zo lijfelijk dicht erbij / ernaast Ellen, het weer op staan van Dolf een taak van ons allemaal geworden is.

Ik bewonder zijn verzetshouding. Dus vermoedelijk uiteindelijk zijn moed. Ik ben hem er dankbaar voor. Dat zal ik proberen voor ogen te houden. Ik noem hem regelmatig als ik cursussen geef in ontwikkelingslanden over hoe je een organisatie bouwt een initiatief ontwikkelt. Hoe je je niet laat handicappen. Enthousiasme, drijfkracht. Een man zijn, een prachtig voorbeeld. Wellicht onnavolgbaar, Maar toch als we allemaal een stukje van hem verder dragen. Blijft hij nog lang bij ons. Dat is meer dan hem gedenken.

Henk van Apeldoorn